

Arrest

**nr. 59 184 van 4 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van onbekende datum houdende de niet in overwegingname van een aanvraag in het kader van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIES, die *loco* advocaat C. COEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, dient op 14 en op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In de aanvraag van 14 december 2009 verklaart ze te verblijven op het adres (...) 26, 2060 Antwerpen.

In de aanvraag van 15 december 2009 verklaart ze te verblijven op een ander adres, namelijk (...) 61/31, 2060 Antwerpen.

Op 20 januari 2010 verzoekt de stad Antwerpen de lokale politie een woonstonderzoek te doen op het meest recente opgegeven adres, namelijk (...) 61/31, 2060 Antwerpen.

Een document uitgaande van de stad Antwerpen vermeldt dat er op 23 februari 2010 om 14u40 een woonstcontrole plaatsvond maar dat verzoekster niet werd aangetroffen. Er wordt vermeld dat er geen naam staat op de bel of de brievenbus en dat de personen die op bel 31 wonen, verklaren dat verzoekster niet woont op dit adres.

Op 31 maart 2010 verzoekt de stad Antwerpen de lokale politie een woonstonderzoek te doen op het eerst opgegeven adres, namelijk (...) 26, 2060 Antwerpen.

Het verslag van de politie-inspecteur van 24 april 2010 vermeldt dat uit woonstcontroles op verschillende data en uren blijkt dat verzoekster geen belangen heeft op vermeld adres, dat ze niet kan worden aangetroffen op dit adres en dat er geen vermelding is van naam op de bel en/of op de brievenbus. Er werden controles uitgevoerd op 9 april 2010, 13 april 2010, 15 april 2010, 17 april 2010, 30 april 2010 en 22 april 2010.

Op 5 mei 2010 verzoekt de stad Antwerpen opnieuw de lokale politie een woonstonderzoek te doen op het adres (...) 26, 2060 Antwerpen.

Een document uitgaande van de stad Antwerpen vermeldt dat er op 21 mei 2010 om 9u05, op 25 mei 2010 om 10u10 en op 26 mei 2010 om 13u40 woonstcontroles plaatsvonden maar dat verzoekster niet werd aangetroffen. Er wordt vermeld dat er geen naam staat op de bel of de brievenbus en dat er gesproken werd met iedereen in het pand, waarna tot de vaststelling wordt gekomen dat verzoekster niet woont op dit adres.

Met e-mails van 8 juni 2010 en 8 juli 2010 bevestigt de raadsvrouw van verzoekster het adres van verzoekster (...) 61/31 te 2060 Antwerpen.

Op onbekende datum neemt de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

"Attest van een niet-inoverwegingname

BIJLAGE 2

Stad Antwerpen

District: Antwerpen – Dienst regularisatie

Dossiernummer: (...)

van een aanvraag in kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam: I.

Voorna(a)m(en): E. O.

Geboren op/in: 25/09/1967 te: E.

Nationaliteit: Nigeria

Verblijvende te: (...) 61/31

2060 Antwerpen

heeft zich op 15/12/2009 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Uit de controle van 26/05/2010 blijkt echter dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen."

Op onbekende datum deelt de stad Antwerpen aan de raadsvrouw van verzoekster onder andere het volgende mee:

"Na woonstcontrole is gebleken dat uw cliënt niet woonachtig is op het door u opgegeven adres. Derhalve werd een beslissing tot niet-inoverwegingneming genomen en doorgestuurd naar DVZ Brussel. Indien u uw cliënt kan contacteren, gelieve hem/haar ervan op de hoogte te brengen en

hem/haar te verzoeken een afspraak te maken met onze dienst om zich deze beslissing ter kennis te laten brengen.”

2. Over de rechtspleging

De oproeping voor de zitting en een kopie van de nota met opmerkingen werden naar de gekozen woonplaats van verzoekster gestuurd bij aangetekend schrijven van 28 februari 2011. Er werd een bericht in de bus achtergelaten op 1 maart 2011. De zending werd teruggestuurd met de vermelding “niet afgehaald” naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar zij op 17 maart 2011 werd ontvangen.

De nota werd bijgevolg op correcte wijze ter kennis gebracht aan verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt een exceptie op van onontvankelijkheid *ratione temporis*. Zij deelt mee dat de bestreden beslissing werd getroffen op 28 september 2010 en kort daarna ter kennis werd gebracht. De verwerende partij erkent dat de exacte datum van de kennisgeving niet kan worden teruggevonden en dat zij niet kan aantonen wanneer de beslissing werd ter kennis gebracht, maar zij meent dat “een termijn van één maand tussen het nemen van de beslissing en de verzending ervan zeer lang lijkt”.

Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet schrijft voor dat een beroep tot nietigverklaring dient te worden ingesteld binnen de dertig dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

De termijn van dertig dagen, bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet op welke datum de bestreden beslissing werd getroffen en evenmin op welke datum de bestreden beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht. Zowel verzoekster als de verwerende partij betwisten niet dat er een kennisgeving heeft plaatsgevonden.

Aangezien de stukken van het dossier geen verdere gegevens in dit verband bevatten, is het onmogelijk om na te gaan op welke datum de kennisgeving geschiedde van de ongedateerde beslissing.

In dit geval dient te worden aangenomen dat het beroep tijdig werd ingediend. Het beroep is ontvankelijk *ratione temporis*.

3.2. De verwerende partij voert een exceptie op van gebrek aan belang. Zij zet dit als volgt uiteen:

“Een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan slechts aangevraagd worden bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft zoals uitdrukkelijk vermeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Indien de burgemeester bijgevolg vaststelt dat een aanvraag niet op het grondgebied van zijn gemeente of stad verblijft, is de aanvraag niet rechtsgeldig ingediend en stelt hij de aanvrager hiervan in kennis.

Om een aanvraag te kunnen indienen bij de burgemeester van de gemeente of de stad waar men beweert te wonen, dient men er effectief te verblijven. De term 'verblijven' duidt op een feitelijke toestand.

Het kan en wordt niet betwist worden dat de uitgevoerde woonstcontroles nodig zijn om te controleren of verzoekster daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet en dat verweerster bevoegd is om deze woonstcontrole te doen. Nergens in de regelgeving is voorzien dat verweerster zich zou moeten baseren op stukken die gevoegd werden bij de regularisatieaanvraag. Verweerster dient zich te baseren op het daadwerkelijk verblijf van verzoekster op het grondgebied van haar gemeente.

Uit geen enkel gegeven is gebleken dat verzoekster effectief verblijft in Antwerpen daar zij op geen enkel van de twee opgegeven adressen kon worden aangetroffen. Op het adres (...) 61/31 werden trouwens andere bewoners aangetroffen die verklaarden dat zij verzoekster aldaar niet woonde. Daar niet aangetoond werd dat verzoekster in Antwerpen verblijft, heeft verweerster besloten de aanvraag niet in overweging te nemen daar verzoekster niet effectief woont op de opgegeven adressen.

Per e-mail d.d. 8 juli 2010 geeft de raadsman van verzoekster geen adreswijziging aan van verzoekster en deelt mee dat verzoekster nog steeds woonachtig is de 2060 Antwerpen, (...) 61/31.

Na het uitgevoerde woonstonderzoek werd er echter vastgesteld dat verzoekster niet woonachtig is op dit adres. Meer nog, het uitgevoerde buurtonderzoek spreekt deze verklaring van verzoekster tegen, aangezien uit dit onderzoek gebleken is dat er andere personen woonachtig zijn op dit adres.

Verzoekster heeft dan ook geen enkel belang om een beroep tot nietigverklaring van de definitieve beslissing tot niet- in overwegingname in te stellen.

Het feit dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om een aanvraag te kunnen indienen conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, blijkt dan ook geenszins uit de stukken die werden overgemaakt aan verwerende partij, noch uit de woonstcontroles en het buurtonderzoek georganiseerd door de stadsdiensten. Het motief dat aan de grondslag van de bestreden beslissing ligt, wordt geenszins ontkracht door stukken die bij verweerster werden afgeleverd. Uit niets blijkt immers dat verzoeker effectief in Antwerpen woont.

Verzoekster heeft dan ook geen enkel belang bij het instellen van een beroep tegen de terecht genomen bestreden beslissing van verweerster.

Het beroep tegen de weigering van de verblijfsvergunning brengt immers aan verzoekster geen enkel voordeel toe; daar verzoekster niet aantoonbaar aan de voorwaarden te voldoen, kan ook na een nietigverklaring - op basis van het thans ingediende dossier - geen gunstige beslissing worden genomen.

Niets staat verzoekster uiteraard echter in de weg om opnieuw een aanvraag in te dienen en alle nodige documenten voor te leggen.

Het beroep is dan ook onontvankelijk bij gebrek aan belang."

Ter zitting van 29 maart 2011 deelt de raadsvrouw van verzoekster mee dat verzoekster wel getuigt van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, omdat haar aanvraag tot regularisatie dan wel behandeld zou kunnen worden en zij in aanmerking kan komen voor regularisatie.

De Raad beaamt dat verzoekster een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. De verwerende partij verwijst naar de woonstcontroles waaruit blijkt dat verzoekster niet woont op het door haar aangegeven adres. Dit betreft echter reeds de grond van de zaak. In het kader van zijn wettigheidstoetsing kan de Raad nagaan of de vaststellingen in de bestreden beslissing steunen op de stukken van het dossier. Als verzoekster zou kunnen aantonen dat dit niet het geval is, zou de beslissing vernietigd kunnen worden en dient er een nieuwe beslissing genomen te worden inzake de al dan niet in overwegingname van haar aanvraag. Bij een eventuele wel in overwegingname zou de aanvraag van verzoekster inhoudelijk behandeld worden.

Verzoekster getuigt bijgevolg van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL : Schending art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Machtsoverschrijding

De Burgemeester heeft met zijn beslissing van niet in overwegingname van het verzoekschrift 9bis Vr.W. zijn bevoegdheid overschreden. Noch de Wet van 15.12.1980, noch het Koninklijk Besluit van 8.10.1981, noch enig Ministerieel Besluit voorzien deze bevoegdheid voor de Burgemeester. Dat zelfs wanneer er overdracht van bevoegdheid zou voorzien zijn dient dit uitdrukkelijk te zijn voorzien in de wet.

Dat de beslissing dient te worden nietig verklaard."

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet enkel kan gebeuren bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft. De verwerende partij meent dat het evident is dat, teneinde na te gaan of de aanvraag rechtsgeldig werd ingediend, moet worden geverifieerd of de aanvrager daadwerkelijk op het grondgebied van de gemeente woont.

De burgemeester is enkel bevoegd om een aanvraag in ontvangst te nemen zo betrokkene zich op het grondgebied van de stad Antwerpen bevindt, *quod non*. De verrichte politie- en woonstonderzoeken tonen aan dat verzoekster niet verbleef op de twee opgegeven adressen. Indien de burgemeester de aanvraag wel in ontvangst zou nemen terwijl uit woonstonderzoek blijkt dat verzoekster zich niet op het grondgebied van de stad Antwerpen bevindt, zou er sprake kunnen zijn van een schending van artikel

9bis van de vreemdelingenwet, *quod non*. Het feit dat deze verificatie van de gegevens in de aanvraag van verzoekster dient te worden verricht door woonstonderzoek op instructie van de verwerende partij, wordt niet betwist.

4.1.3. Artikel 9 van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt het hem in buitengewone omstandigheden evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in België.

De Raad benadrukt dat een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, slechts kan aangevraagd worden bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft zoals uitdrukkelijk vermeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Indien een burgemeester bijgevolg vaststelt dat een aanvrager niet op het grondgebied van zijn gemeente of stad verblijft, is de aanvraag niet rechtsgeldig ingediend en dient hij de aanvrager hiervan in kennis te stellen.

In de vreemdelingenwet noch in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is hiertoe een afzonderlijke procedure of beslissing voorzien. Uit het gemeentedecreet van 15 juli 2005 blijkt duidelijk dat onder gemeentebestuur (Titel II) onder meer moet worden verstaan de burgemeester (hoofdstuk III onder Titel II het gemeentebestuur). Artikel 64, § 1 van het gemeentedecreet bepaalt uitdrukkelijk dat de burgemeester bevoegd is voor de uitvoering van de wetten, decreten en uitvoeringsbesluiten van de federale overheid, het gewest of de gemeenschap tenzij die bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander orgaan van de gemeente is opgedragen. *In casu* blijkt niet dat een ander orgaan van de gemeente bevoegd is om een beslissing houdende de niet inoverwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te nemen. In de mate waarin kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing een zeker politieel karakter heeft, dient de bevoegdheid van de steller ervan aan artikel 133 van de nieuwe gemeentewet worden getoetst. Uit dit artikel blijkt dat de burgemeester bevoegd is voor de uitvoering van de politiewetten, de politiedecreten, de politieordonnanties, de politieverordeningen en de politiebepalingen. De bestreden beslissing werd genomen door de burgemeester van Antwerpen. Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat er *in casu* sprake is van machtsoverschrijding of bevoegdheidsoverschrijding.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel.

-Schending van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing verwijst naar art.9bis van de Wet van 15.12.1980. Art.9bis Vr.W. vermeldt nergens de beslissing tot niet in overwegingname door de Burgemeester.

-Schending van de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing is niet naar recht gemotiveerd. Er vindt slechts één controle plaats.

Verzoekster ontkent dat haar naam niet op de bel zou gestaan hebben. Zij voegt een foto toe van haar bel. (stuk 3)

De man die op nummer 31 woont kent verzoekster wel degelijk. Hij schreef een verklaring (nog voor er sprake was van een negatieve woonstcontrole waarmee hij staft verzoekster te kennen.

Dat het verslag van de wijkagent (?) te vaag is om zelfs maar na te gaan met wie hij of zij zou gesproken hebben.

Dat in de redenering van gedaagde aanvragers art. 9bis altijd aanwezig dienen te zijn op het adres dat zij vooropstellen en het huis niet kunnen verlaten.

Dat voor zover de bestreden beslissing op dit politieverslag gebaseerd is, de bestreden beslissing foutief werd gemotiveerd.

Dat het onzorgvuldig is slechts één keer op bezoek te komen om vervolgens te besluiten dat iemand er niet woont. Dat op deze wijze men zou kunnen concluderen dat alle werkende mensen niet wonen op het opgegeven adres. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Verzoeker woont/woonde wel werkelijk op het opgegeven adres. De materiële motiveringsplicht is dan ook geschonden wanneer gesteld wordt dat uit de controle blijkt dat verzoeker er niet woont. De vaststellingen van de wijkagent laten niet toe zulks te kunnen concluderen.

Aangezien uit het hoger vermelde duidelijk gebleken is dat de verantwoordelijke van de Burgemeester van de stad Antwerpen niet de nodige controle of alleszins niet het nodige aantal controles heeft uitgevoerd waardoor duidelijk kan gesteld worden dat er duidelijk een schending is gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het is kennelijk onredelijk om te besluiten uit één controle op het midden van de dag dat een persoon niet op het opgegeven adres woont.

Bovendien is het onzorgvuldig om pas meer dan 10 maanden na de woonstcontrole het resultaat ervan mee te delen.

Het is nu voor verzoekster onmogelijk om nog aan te tonen waar zij zich op dat moment bevond, waarom zij niet thuis was kortom.

Tenslotte wijst verzoekster op de woonstcontroles die in haar dossier aan een verkeerd adres gebeurden, wat blijk geeft van de onzorgvuldigheid van de stad Antwerpen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden."

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat, daar er geen schending is van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, er evenmin een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangetoond.

De verwerende partij wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat uit het politieel onderzoek van 23 februari 2010 en uit buurtonderzoek blijkt dat verzoekster niet woont op het opgegeven adres. Op het opgegeven adres wonen andere mensen die verklaren dat verzoekster er niet woont. Er kan dan ook niet betwist worden dat er een woonstonderzoek heeft plaatsgevonden, waarbij er alleen maar kon worden vastgesteld dat verzoekster niet woont te 2060 Antwerpen, (...) 61/31. Bovendien heeft verzoekster niet verzocht om toelating tot inzage in de verslagen. Zij kan bijgevolg niet voorhouden dat zij geen kennis had van voormelde controles.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij voldoende onderzoek heeft verricht om een redelijke beslissing te treffen en dat de burgemeester op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verwerende partij merkt op dat het toevoegen van bijkomende documenten bij het verzoekschrift tot nietigverklaring geen bewijs van effectieve woonst is. Deze documenten werden bovendien slechts meegedeeld nadat de bestreden beslissing werd getroffen zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden. Er is dan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Inzake de uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de verwerende partij op dat deze tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De beslissing dient geen gewag te maken van een volledige uitleg van het waarom van de bestreden beslissing. Er wordt *in casu* verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag niet in overweging wordt genomen.

Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Verzoekster heeft op 14 en 15 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend. Een dergelijke aanvraag kan enkel gebeuren bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft, zodat het evident is dat moet worden geverifieerd of de aanvrager daadwerkelijk op het grondgebied van de gemeente verblijft. Verzoeksters beweringen zijn dan ook in strijd met het politieel onderzoek en met het buurtonderzoek. Uit het administratief dossier blijkt dat de wijkagent zich heeft aangemeld op het door verzoekster opgegeven adres en dat zij nooit op dit adres kon worden aangetroffen. Uit onderzoek blijkt dat er op het opgegeven adres andere mensen wonen dan verzoekster. De bestreden beslissing werd terecht getroffen.

De verwerende partij wijst erop dat verzoekster geen enkel terdege geldend bewijs aanbrengt waaruit blijkt dat zij effectief woonachtig was op het adres (...) 61/31 te 2060 Antwerpen. De gegevens die

verzoekster aanbrengt bij het verzoekschrift zijn slechts een indicatie en dit toont geen effectieve bewoning aan.

4.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit de controle van 26 mei 2010 blijkt dat verzoekster niet werkelijk op het adres woont dat zij had opgegeven in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, waardoor de aanvraag in het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet in overweging kan worden genomen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Zoals reeds gesteld in de bespreking van het eerste middel, dient de burgemeester bij wie de aanvraag werd ingediend na te gaan of de aanvrager wel degelijk verblijft in zijn stad of gemeente.

Verzoekster voert aan dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd omdat slechts één controle heeft plaatsgevonden, zij stelt dat haar naam wel degelijk op de bel voorkomt, dat een persoon die op nummer 31 woont, haar wel degelijk kent, dat het verslag van de wijkagent te vaag is om zelfs maar na te gaan met wie hij zou kunnen gesproken hebben. Door te verwijzen naar het politieverlag werd de bestreden beslissing foutief gemotiveerd. De vaststellingen van de wijkagent laten niet toe te concluderen dat verzoekster niet op het aangeduide adres woonde.

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende:

Verzoekster dient op 14 en op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In de aanvraag van 14 december 2009 verklaart ze te verblijven op het adres (...) 26, 2060 Antwerpen. In de aanvraag van 15 december 2009 verklaart ze te

verblijven op een ander adres, namelijk (...) 61/31, 2060 Antwerpen. Met e-mails van 8 juni 2010 en 8 juli 2010 bevestigt de raadvrouw van verzoekster het adres van verzoekster (...) 61/31 te 2060 Antwerpen. Inzake het adres (...) nr. 61/31 te 2060 Antwerpen, -dat ook in de bestreden beslissing wordt vermeld als het adres van verzoekster- blijkt dat op 20 januari 2010 de stad Antwerpen de lokale politie verzoekt een woonstonderzoek te doen.

Een document uitgaande van de stad Antwerpen inzake dit adres (stuk 4) vermeldt dat er op 23 februari 2010 om 14u40 een woonstcontrole plaatsvond maar dat verzoekster niet werd aangetroffen. Er wordt vermeld dat er geen naam staat op de bel of de brievenbus en dat de personen die op bel 31 wonen, verklaren dat verzoekster niet woont op dit adres.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Uit de controle van 26/05/2010 blijkt echter dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont.”*

Hieruit blijkt dat de negatieve woonstcontrole van 23 februari 2010 (stuk 4) opgesteld nadat een woonstonderzoek werd gevraagd op het adres vermeld in de bestreden beslissing (stuk 3), niet wordt vermeld in de bestreden beslissing. Het stuk waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing betreft stuk 11, waaruit blijkt dat verzoekster op 26 mei 2010 niet aan te treffen is op het opgegeven adres, dat verband houdt met stuk 10, de “aanvraag woonstonderzoek” van 5 mei 2010 inzake het adres (...) 26 te 2060 Antwerpen.

De vaststelling in de bestreden beslissing dat uit woonstcontrole blijkt dat verzoekster niet werkelijk op het door haar opgegeven adres woont, steunt echter wel op de stukken van het dossier (stukken 3 en 4). Er kan worden aangenomen dat verzoekster mee aan de basis ligt van de materiële vergissing in het vermelden van de datum van de woonstcontrole, door op 14 en 15 december 2009 twee gelijkaardige aanvragen in te dienen met een verschillend adres. Alleszins blijkt uit de feitenuiteenzetting in het verzoekschrift dat verzoekster weet dat het de woonstcontrole betreft die werd aangevraagd op 20 januari 2010 en die werd uitgevoerd op 23 februari 2010, zodat zij van deze materiële vergissing in de bestreden beslissing geen schade heeft ondervonden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat uit de woonstcontrole van 23 februari 2010 op het adres (...) 61/31 te 2060 Antwerpen blijkt dat verzoekster niet werd aangetroffen en dat *“de personen die op bel 31 wonen verklaren dat de betrokkene niet op dit adres woont”*. Er wordt dus niet alleen vastgesteld dat verzoekster niet woont op dit adres, maar tevens dat er andere personen wonen die verklaren verzoekster niet te kennen. In dit geval kan worden aangenomen dat het uitvoeren van één woonstcontrole volstaat. De opmerking van verzoekster dat zij *“in de redenering van gedaagde (...) altijd aanwezig dienen te zijn op het adres dat zij vooropstellen en het huis niet kunnen verlaten”* kan niet gevolgd worden, nu blijkt dat niet verzoekster maar andere mensen op dit adres wonen en nu uit de politiecontrole niet louter blijkt dat zij niet thuis was op dat ogenblik.

De bewering van verzoekster dat zij wel op dit adres woont, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster brengt een foto bij van de bel nr 31. waarop ook een sticker is aangebracht met haar naam, maar dit kan geen afbreuk doen aan de gegevens van het dossier omdat niet kan worden uitgemaakt wanneer deze sticker op de bel werd aangebracht en omdat dit stuk pas voor het eerst wordt voorgelegd in het raam van huidig beroep. Ook de verklaring van de man die op nr. 31 woont en die als datum 11 oktober 2010 vermeldt, kan niet worden aanvaard omdat deze voor het eerst wordt bijgebracht in het raam van huidig beroep en verzoekster dit stuk niet heeft voorgelegd aan het bestuur. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidscontrole rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De vaststelling in de bestreden beslissing dat uit controle blijkt dat verzoekster niet op het door haar opgegeven adres woont, steunt op de stukken van het dossier. *In casu* getuigt het niet van onredelijkheid om te steunen op één woonstcontrole, nu uit deze woonstcontrole blijkt dat niet verzoekster maar andere personen op het door haar opgegeven adres wonen. De burgemeester heeft in alle redelijkheid geoordeeld dat verzoekster niet op het door haar opgegeven adres woont. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de burgemeester de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de burgemeester bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Nu uit de woonstcontrole van 23 februari 2010 blijkt dat niet verzoekster maar andere personen op het door haar opgegeven adres wonen en dat zij verklaarden verzoekster niet te kennen, getuigt het *in casu* niet van onzorgvuldigheid dat er geen bijkomende woonstcontroles werden gedaan. Er werd immers niet vastgesteld dat verzoekster op dat moment afwezig was, wel dat zij niet gekend is door de personen die wel op het opgegeven adres verbleven.

Waar verzoekster aanvoert dat het getuigt van onzorgvuldigheid dat er tevens controles op een verkeerd adres gebeurden, wijst de Raad erop dat verzoekster zelf aan de basis ligt van de controles op het andere adres, omdat zij dit andere adres opgegeven had in haar eerste aanvraag: uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 14 en op 15 december 2009 identieke aanvragen heeft ingediend. In de aanvraag van 14 december 2009 verklaart ze te verblijven op het adres (...) 26, 2060 Antwerpen en in de aanvraag van 15 december 2009 verklaart ze te verblijven op een ander adres, namelijk (...) 61/31, 2060 Antwerpen. Er werden bijgevolg controles uitgevoerd op de twee adressen en er werd contact opgenomen met de raadvrouw van verzoekster om het correcte adres te weten te komen. Dit getuigt van zorgvuldigheid van het bestuur.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

giffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET